

land ansatte Betjente om at hde Visitatoren hver Understøttelse og Bøttelse med Hensyn til en sikker og paalidelig Besørdning i Landet, samt om at meddele ham enhver Oplysning, der ansaaes for nødvendig, for at han kunde udføre det ham overdragne Hverv.

c) Ligesom jeg anseer det for en Selvsølge, at Regjeringen sørger for fri Reise til Grønland og tilbage, samt omkring i Landet for Visitator (og en ham herfra ledsagende tjenende Person), saaledes vil hans Ophold i Landet, Besøget af Stationerne, Underfølgelsen af, hvad der kan gøres for at afhjælpe stedfindende Mangler, piebliffelig og uopsættelig Foranstaltning til et eller andet kirkeeligt Diemebs Dynaaelse, medføre ikke ubetydelige Udgifter. Forsaavidt det falder i min Lod at foretage den paatænkte Visitats, forlanger jeg intet Honorar eller Godtgjørelse; men til at bestride mit Underhold og de nysnævnte Udgifter kan jeg ikke antage at kunne komme ud af det med mindre end 3,000 Rbd. for den hele Visitatsstid. Jeg har vel ingen bestemt Forestilling om, hvad der vil medgaae, men sagkyndige og med Grønland bekendte Mænd have forsikret mig, at dette er Minimum, som vil behøves til en i pecuniar Henseende nogenlunde fyldestgjørende Visitatsreise i hened to Aar.

d) Naar det høie Ministerium for Kirke- og Underviisningsvæsenet maatte være enigt med Deres Høierverdighed om at overdrage mig en Visitators Hverv paa de af mig stillede Betingelser, skal jeg tillade mig at indkomme med en underdanigst Forestilling om, hvorledes jeg tænker, at det mig her i Hjemmet betroede, mig dyrebare Præstekald kunde bestyres i min Traværelse.

Bisoppen har ved at tilsende Ministeriet denne Skrivelse tiltraadt de deri opstillede Betingelser, som ogsaa ligge til Grund for Ministerens Endringsforslag.

Udvalgets Fleertal har fundet den foreslaaede Maade at udføre Visitationen paa utilfredsstillende og har derfor ikke kunnet tiltræde Ministerens Endringsforslag.

Af Dr. Kallars Skrivelse fremgaaer det nemlig, at det ikke er uden store Betænklichkeiten, han har turdet overtage et saa besværligt Hverv, og at han navnlig, som det synes med god Grund, har fremhævet den Betænklighed, at han er ukundig i det grønlandske Sprog, hvoraf ifølge Sagens Natur vil fremgaae den Mislighed, at han kun paa anden Haand vil være istand til at erfare Noget, om Grønlændernes aandelige Tilstand. Medens vi stænke vor fulde Anerkjendelse, at en Mand i hans Alder kan ville ombytte en Landsbypræsts stille Liv med de Besværligheder, et saabant Hverv vilde paaføre ham, hvilket vidner om en stor Begjæring for Missionsagen, antage vi det for rimeligt, at hans Begjæring for Sagen dog har ladet ham undervurdere Vanstielighederne. For den rolige Overveielse, der maa gøre sig gjældende hos dem, der tillige skulle tage Hensyn til Sagens smantfuelle Side, afveie Bekostningerne og det sandsynlige Udbytte, der kan naaes ved disse, stiller Sagen sig ganske tvivlsom. Hvorledes vil det saaledes være muligt at undersøge Missionærenes Virksomhed eller de ved Handelen ansatte Personers Indflydelse paa Grønlændernes Religjøsitet og Moralitet, naar man mangler det nødvendige Middel til af Grønlænderne selv at lære at kjende deres Forestillinger og Tanker? Vil det være muligt for en Visitator uden fuldkommen Kundskab til Sproget at fælde en Dom over Seminariernes Evne til at staffe indspødt Præster? — Han vil i den korte Tid, han kunde tilbringe paa hvert Sted, utvivlsomt ikke kunne staffe sig en selvstændig Dom over disse nævnte Forhold. Er det at vente, at han af Grønlænderne, med hvem han kun kan tale gjennem en Tolk, vil kunne blive oplyst herom? Er det rimeligt, at